

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Louise L. Hay and Friends
THE TIMES OF OUR LIVES

Copyright © 2007 by The Hay Foundation

Original English language publication 2007 by Hay House, Inc.,
California, USA.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04601-4

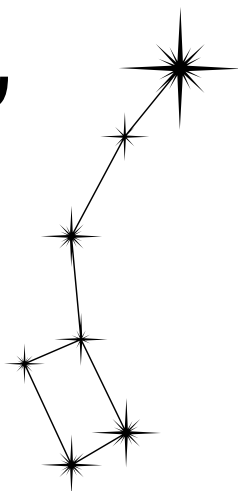
Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

VAŽNI TRENUCI
NAŠEG ŽIVOTA

Lujza

Hej

i prijatelji

Izuzetne istinite priče o usklađenosti,
sudbini, značenju i svrsi

Prevela Gordana Zarić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Svima koji su svojim životnim pričama doprineli stvaranju ove knjige... i svim čitaocima čije će živote ove priče promeniti.

SADRŽAJ

PREDGOVOR.....	9
VAŽNI TRENUCI NAŠEG ŽIVOTA.....	21
KRISTAL ENDRUS.....	22
KOLET BARON RID.....	30
DR FRENK H. BOUM.....	40
DR DŽOUN Z. BORIŠENKO.....	44
GREG BREJDEN.....	52
DŽIM BRIKMAN.....	58
SILVIJA BRAUN.....	64
PITER KALHUN.....	74
SONJA ČOKET.....	80
DR DŽON F. DEMARTINI.....	90
DR VEJN V. DAJER.....	96
DŽON EDVARD.....	100
LESLI GARNER.....	108
KIT D. HAREL.....	114
ESTER I DŽERI HIKS.....	124
DŽON HOLAND.....	136
IMAKULE ILIBAGIZA.....	144
LORETA LAROŠ.....	150

Lujza Hej i prijatelji

MAJK LINGENFELTER	156
DENIZ LIN	164
MONIK MARVEZ.....	170
DR ERIK PERL.....	176
DR KENDAS B. PERT	188
DŽON RANDOLF PRAJS.....	194
DR KEROL RITBERGER	200
DR RON ROT.....	208
GORDON SMIT	212
BEN STAJN.....	216
KEROLAJN SADERLAND.....	220
DR ALBERTO VILOLDO.....	230
DR DORIN VIRTJU	234
VAJAT VEB.....	248
DR HENK VESELMAN.....	252
STJUART VAJLD	264
KARNI VILSON.....	268
DR IV A. VUD	280
POGOVOR.....	284
O UREDNICI	287

BELEŠKA UREDNICE: Pojedini stručni tekstovi u ovoj knjizi su zbog prostora i jasnoće dati u skraćenom i redigovanom izdanju u odnosu na original.

Predgovor

„Tokom godina, dok sam čitala reči autora koji su svojim životnim pričama doprineli stvaranju ove knjige, često bih pomislila: 'Ovo je neverovatna zbirka ideja, otkrovenja i nadahnuća!' Odavno želim da predstavim neke od ovih izvanrednih priča u jednoj zbirci da biste i vi, dragi čitaoci, mogli da se zabavite, doživite prosvetljenje i budete očarani.

Na ovim stranicama pronaći ćete neke od najčarobnijih istinitih pri-povesti na koje ste ikada naišli. Autori priča su iz skoro svih društvenih slojeva i doživeli su različita iskustva koja će izazvati čuđenje, strahopostovanje, smeh, suze, zaprepašćenje... Da, sva ta osećanja, i mnoga druga!

Uživajte u ovoj knjizi i nadam se da će vas nadahnuti da postanete svesniji dirljivih, neverovatnih i čudesnih pojava koje su deo vašeg vlastitog života.

Na početku bih volela da podelim sa vama nešto veoma lično...“

Lujza

MOJA PRIČA

„Da li biste hteli da mi ukratko kažete nešto o svom detinjstvu?“ To pitanje sam postavila velikom broju ljudi koji su me zamolili da im pomognem. Ne moram da saznam sve pojedinosti, ali želim da steknem opštu sliku o tome odakle potiču. Možda su njihovi sadašnji problemi posledica određenih obrazaca ponašanja nastalih pre mnogo godina.

Moji roditelji su se razveli kada sam imala osamnaest meseci. Koliko mogu da se setim, to i nije bilo toliko strašno, ali sa užasom se sećam da je moja majka otišla da radi kao kućna pomoćnica za neku porodicu kod koje je stanovala, a mene je dala na čuvanje. Tri nedelje sam plakala bez prestanka. Ljudi koji su se brinuli o meni nisu znali kako da me smire i majka je bila primorana da me uzme k sebi i pronade neko drugo rešenje. Danas joj se divim, jer je uspela da se izbori kao samohrani roditelj. U to vreme, znala sam samo da ne dobijam onoliko ljubavi i pažnje kao nekada, a jedino to mi je bilo važno.

Nikada nisam uspela da dokučim da li je majka volela mog očuha ili se udala samo da bi nam obezbedila dom. Bilo kako bilo, ispostavilo se da to nije bio dobar potez. Taj čovek je odrastao u Evropi, u strogom germanskom okruženju u kome je grubost bila svakodnevna pojava, i jedino je tako umeo da upravlja porodicom. Majka je zatrudnela i rodila moju sestru, a onda je tridesetih godina prošlog veka zavladała ekonomska kriza i nas tri smo se svakodnevno suočavale sa nasiljem u sopstvenom domu. Tada sam imala pet godina.

Da sve bude još gore, otprilike u isto vreme, silovao me je komšija. Koliko se sećam, bio je matori pijanac. Ipak, i dalje se živo sećam lecarskog pregleda, kao i suđenja na kojem sam bila ključni svedok. Čovek je osuđen na petnaest godina zatvora, a meni su neprestano ponavljali: „Sama si kriva.“ Godinama sam živela u strahu da će, pošto ga puste, doći da me kazni zbog toga što sam ga strpala u zatvor.

Tokom najvećeg dela detinjstva trpela sam fizičko i seksualno zlostavljanje, a pritom sam morala da obavljam teške poslove. Moje

samopouzdanje se srozavalo i imala sam utisak da mi malo toga ide na ruku. Počela sam primenjujem taj obrazac ponašanja na spoljašnji svet.

U četvrtom razredu dogodio se incident koji verno opisuje moj život. Jednog dana je u školi priređena zabava na koju je doneto nekoliko torti. Većina dece u školi poticala je iz dobrostojećih porodica srednje klase. Jedino sam ja bila bedno obučena, ošišana na šerpa-frizuru, nosila duboke crne cipele, a i smrdela sam na beli luk koji sam morala da jedem svakog dana, jer on „ubija bacile“. U kući nikad nismo pravili tortu jer nismo mogli da je priuštimo. U komšiluku je stanovala starica koja mi je svake nedelje davala deset centi, a za rođendan i na Božić po dolar. Deset centi je odlazilo u porodični budžet, a za dolar mi je majka kupovala donji veš za celu godinu u prodavnici sa jeftinom robom.

Tog dana je na školskoj zabavi bilo toliko torti da su neka deca, koja su mogla da se zaslade tortom svakog dana, dobila po dva ili tri parčeta. Kada je nastavnik konačno stigao i do mene (a ja sam, razume se, bila poslednja), više nije bilo ni jednog jedinog parčeta.

Tek sada mi je jasno da me je moje „već potvrđeno uverenje“ da ništa ne vredim i da ništa ne *zaslužujem* odvelo na kraj reda i da sam upravo zbog takvog stava ostala bez torte. To je bio *moj* obrazac, a *on* je bio samo odraz mojih uverenja.

Kada sam napunila petnaest godina, nisam mogla više da podnosim seksualno zlostavljanje, pa sam pobjegla od kuće i iz škole. Zaposlila sam se kao kelnerica u restoranu. Taj posao mi je izgledao mnogo lakši od teških dvorišnih poslova koje sam morala da obavljam kod kuće.

Pošto sam bila željna ljubavi i naklonosti i nedostajalo mi je samopouzdanja, bez problema sam se predavala svakom ko je bio bar malo ljubazan prema meni. Već posle šesnaeste, rodila sam devojčicu. Nije bilo govora da je zadržim, ali umesto toga sam mogla da joj pronađem dom ispunjen ljubavlju. Pronašla sam par koji nije mogao da ima dece, a čeznuo je za bebom. Poslednja četiri meseca trudnoće provela sam u njihovoj kući. Otišla sam u bolnicu da njima rodim dete.

Zbog tih okolnosti, nikada nisam doživela radosti materinstva, jedino gubitak, krivicu i sramotu. Sećam se samo da je moja beba imala velike prste na nogama, baš kao i ja. Ako se ikada sretne, odmah ću je prepoznati po velikim nožnim prstima. Otišla sam kada je dete imalo pet dana.

Odmah sam se vratila kući i rekla majci, koja je i dalje bila žrtva nasilja: „Pođi sa mnom. Ovo više ne moraš da trpiš. Vodim te odavde.“ Pošla je sa mnom i ostavila svoju desetogodišnju sestru sa ocem, jer je ona od prvog dana bila njegova mezimica.

Pošto sam pomogla majci da se zaposli kao sobarica u malom hotelu i pronašla joj stan u kojem joj je bilo udobno i u kojem se osećala slobodno, smatrala sam da sam ispunila svoju dužnost. Otišla sam sa jednom prijateljicom u Čikago na mesec dana – i nisam se vratila više od trideset godina.

U tim ranim danima, nasilje koje sam doživela kao dete, zajedno sa osećanjem bezvrednosti koje sam tokom godina izgradila, privlačilo je u moj život muškarce koji su me maltretirali i često tukli. Mogla sam do kraja života da krivim muškarce i verovatno bih i dan-danas doživljavala isto. Ipak, zahvaljujući pozitivnim iskustvima na poslu, moje samopouzdanje je raslo i ta vrsta muškaraca je polako nestala iz mog života. Više se nisu uklapali u moj stari obrazac nesvesnog uverenja da zaslužujem da me zlostavljaju. Nisam im oprostila što su se tako ponašali prema meni, ali da „moj obrazac ponašanja“ nije bio takav, sigurno ih ne bih privukla. Muškarac koji zlostavlja žene sada i ne zna da postojim. Naši obrasci se više ne privlače.

Posle nekoliko godina provedenih u Čikagu, gde sam obavljala slabo plaćene poslove, otišla sam u Njujork. Imala sam sreće da postanem manekenka za visoku modu. Čak ni rad sa poznatim dizajnerima nije mnogo doprineo mom samopouzdanju. Zbog mode, samo sam iznalazila nove nedostatke kod sebe. Odbijala sam da spoznam sopstvenu lepotu.

U modnoj industriji ostala sam dugi niz godina. Upoznala sam finog i obrazovanog engleskog gospodina i udala sam se za njega. Proputovali smo svet i sretali krunisane glave, čak smo bili i na večeri u Beloj kući.

Iako sam bila manekenka i imala divnog muža, moje samopouzdanje nije napredovalo i to je tako potrajalo sve dok, mnogo godina kasnije, nisam počela da radim na sebi iznutra.

Posle četrnaest godina braka – upravo kada sam počela da verujem da sve što je dobro može da potraje – moj suprug je izjavio da želi da se oženi drugom. Da, bila sam slomljena, ali vreme prolazi, a ja sam nastavila da živim. Osećala sam da se nešto menja, da bi mi u proleće jedna žena numerolog to i potvrdila, rekavši mi da će se na jesen nešto dogoditi, nešto malo, ali će mi to promeniti život.

Događaj je bio toliko mali da sam tek posle nekoliko meseci shvatila koliko je bio značajan. Sasvim slučajno, otišla sam na sastanak u Ujedinjenu crkvu religiozne nauke u Njujorku. Ono što je ta crkva propovedala za mene je bilo sasvim novo. Neki unutrašnji glasić mi je došapnuo: „Obrati pažnju“, što sam i učinila. Pored toga što sam išla na nedeljne službe, počela sam da pohađam njihove časove jedanput nedeljno. Svet lepote i mode sve me je manje zanimao. Koliko godina treba da brinem o obimu struka ili obliku obrva? Od osobe koja je napustila srednju školu i nikada se nije upisala na fakultet, postala sam učenik željan znanja, grozničavo sam čitala sve što bi mi došlo pod ruku, a odnosilo se na metafiziku i lečenje.

Crkva religioznih nauka postala mi je novi dom. Iako se u mom životu uglavnom ništa nije promenilo, taj novi pravac izučavanja oduzimao mi je sve više vremena. Kad je prošlo tri godine, stekla sam pravo da se prijavim za polaganje ispita da bih dobila zvanje crkvenog praktičara. Položila sam test i počela da radim kao crkveni savetnik. Sve se to dogodilo pre mnogo godina.

Krenula sam od nule. U međuvremenu sam postala transcendentni meditator. Tek je naredne godine trebalo da moja crkva pripremi program za obuku sveštenika, a ja sam želela da uradim nešto izuzetno za sebe. Šest meseci sam pohađala koledž – Internacionalni univerzitet *Mahariši* (MIU) – u Ferfildu u Ajovi.

Univerzitet je u tom trenutku bio savršeno mesto za mene. Brucošima bi svakog ponedeljka uvodili novi predmet, kao što su biologija, hemija, pa čak i teorija relativiteta. Svake subote ujutru radili smo test. Nedelja je bila slobodna, a u ponedeljak bismo počinjali iznova.

Tamo nije bilo ničeg što bi mi odvrćalo pažnju, što mi se uglavnom dešavalo dok sam boravila u Njujorku. Posle večere, svi smo se povlačili u sobe da učimo. Bila sam najstarija u kampusu i beskrajno sam uživala u svakom trenutku. Cigarete, alkohol i droga bili su zabranjeni. Meditirali smo četiri puta dnevno. Na dan odlaska, mislila sam da ću se onesvestiti od duvanskog dima na aerodromu.

Po povratku u Njujork, odlučila sam da se posvetim svom novom životu. Uskoro sam počela da se obučavam za sveštenicu. Postala sam veoma aktivna u crkvi i njenim društvenim aktivnostima. Počela sam da govorim na podnevnim sastancima i da se viđam sa klijentima. To je ubrzo preraslo u posao sa punim radnim vremenom. Izvan posla koji sam obavljala, došla sam na ideju da sastavim knjižicu *Iselite svoje telo*. Sve je počelo od spiska metafizičkih uzroka koji izazivaju bolesti tela. Počela sam da držim predavanja, putujem i držim časove za mali broj polaznika.

Onda su mi jednog dana dijagnostikovali rak.

S obzirom na to da sam silovana kao petogodišnja devojčica i da sam kao dete često dobijala batine, nije čudo što se rak pojavio u vaginalnoj oblasti.

I mene je, kao i sve ljude koji saznaju da imaju rak, uhvatila panika. Zahvaljujući radu sa klijentima, znala sam da je mentalno lečenje delotvorno i tada sam dobila priliku da ga isprobam na sebi. Konačno, napisala sam knjigu o mentalnim obrascima i znala sam da je rak posledica dugo potiskivane duboke ozlojeđenosti koja na kraju počinje doslovce da izjeda telo. Tokom celog detinjstva, odbijala sam da se oslobodim besa i ozlojeđenosti koje sam osećala prema „njima“. Nisam imala vremena za gubljenje. Čekao me je veliki posao.

Reč *neizlečiv*, koja deluje zastrašujuće na mnoge ljude, shvatam kao određeno stanje koje se ne može izlečiti spoljašnjim sredstvima i koje

nas primorava da uđemo u sopstvenu unutrašnjost ako želimo da pronađemo lek. Da sam se odlučila za operaciju, a da pritom nisam uklonila mentalni obrazac koji je doveo do pojave raka, lekari bi morali da nastave da seku Lujzu sve dok bi imali šta da seku. To mi se nije dopalo.

Rak se neće vratiti jedino ako se podvrgnem operaciji kojom će biti uklonjen kancerogeni izraštaj i ako se oslobodim mentalnog obrasca koji je doveo do pojave raka. Ne verujem da se rak ili bilo koja druga bolest vraćaju zato što nisu „sve izvadili“, već bih pre rekla da je to zbog toga što pacijent nije ništa promenio u svom mentalnom stavu. Muškarac ili žena ponovo izazivaju bolest, a ona se samo javlja u drugom delu tela.

Takođe sam verovala da mi operacija neće biti neophodna ako uspem da odstranim mentalni obrazac koji je doveo do raka. Pošto je trebalo da kupim malo vremena, rekla sam lekarima da nemam novca, a oni su gundajući pristali da odlože operaciju za tri meseca.

Istog trenutka sam preuzela odgovornost za sopstveno izlečenje. Čitala sam i istraživala sve što sam uspela da pronađem o alternativnim načinima koji bi mogli doprineti mom izlečenju.

Otišla sam u nekoliko prodavnica zdrave hrane i kupila sve knjige o raku koje su imali. Posetila sam biblioteku i prionula na čitanje. Upoznala sam se sa refleksologijom, odnosno masažom stopala i terapijom debelog creva, i pomislila sam da bi u mom slučaju obe mogle biti delotvorne. Izgleda da sam od početka nailazila na prave ljude. Pošto sam saznala štošta o refleksologiji stopala, odlučila sam da pronađem nekoga ko se time bavi. Kad sam otišla na predavanje posvećeno toj oblasti, nešto me je nagnalo da sednem pozadi, iako obično sedim u prvom redu. Tek što sam se smestila, pored mene je seo neki čovek i, šta mislite, čime se bavio? Upravo refleksologijom stopala i išao je u kućne posete. Dolazio je kod mene tri puta nedeljno tokom dva meseca i mnogo mi je pomogao.

Dobro sam znala da moram početi da volim sebe mnogo više nego što sam to do tada činila. U detinjstvu sam oskudevala u ljubavi i niko mi nije rekao da treba da budem zadovoljna sobom. Neprestano su me

kritikovali i ponižavali, a ja sam usvojila taj „njihov“ obrazac ponašanja koji je tako postao i moj obrazac.

Radeći za crkvu shvatila sam da je sasvim u redu voleti sebe i da je to izuzetno važno. Ipak, stalno sam govorila da ću s tim početi sutra, kao da je reč o nekakvoj dijete, ali sada više nisam mogla da odlažem. U početku mi je bilo veoma teško da stanem pred ogledalo i kažem nešto kao: „Lujza, volim te. Zaista te volim.“ Odlučna i uporna u svojim vežbama ispred ogledala, otkrila sam da se u nekoliko navrata nisam naljutila na sebe, iako sam ranije u sličnim okolnostima to činila. Sada se to nije desilo zahvaljujući vežbama ispred ogledala i ostalim mojim naporima. Dakle, napredovala sam.

Znala sam da se moram osloboditi obrazaca ozlojeđenosti koje sam stekla u detinjstvu. Bilo mi je izuzetno važno da se oslobodim krivice.

Da, detinjstvo mi je bilo užasno teško. Često sam bila mentalno, fizički i seksualno zlostavljana. Od tada je prošlo mnogo godina i to nikako nije mogao da bude izgovor za moj odnos prema samoj sebi. Doslovce sam izjedala vlastito telo kancerogenom izraslinom, jer nisam oprostila. Bilo je krajnje vreme da ostavim za sobom sve te nemile događaje i pokušam da shvatim sa čim su se ti ljudi suočili u svom životu kad su tako mogli da se odnose prema jednom detetu.

Uz pomoć dobrog terapeuta, uspela sam da izbacim iz sebe sav onaj stari i potisnuti bes tako što sam pesnicama udarala jastuke i urlala. To me je pročistilo. Zatim sam počela da sastavljam deliće priča iz detinjstva svojih roditelja koje sam od njih čula i dobila sam širu sliku njihovih života. Zahvaljujući sve boljem razumevanju i činjenici da sam na sve to sada gledala sa stanovišta odrasle osobe, osećala sam sažaljenje prema njima zbog bola koji ih je izjedao i sve manje sam ih krivila i osuđivala zbog njihovih postupaka.

Krenula sam u potragu za dobrim nutricionistom koji će mi pomoći da očistim telo i iz njega izbacim sve otrove koje sam unela preko sve one brze hrane koju sam tokom godina pojela. Saznala sam da brza hrana nagomilava i stvara otrove u telu, a da se „brze“ misli nagomilavaju i

stvaraju otrovna stanja u umu. Prepisana mi je stroga dijeta, koja se najvećim delom sastojala od zelenog povrća. Tokom prvog meseca, tri puta nedeljno sam se podvrgavala ubrizgavanju vode u debelo crevo.

Nisam otišla na operaciju. Zahvaljujući temeljnom mentalnom i telesnom pročišćenju, šest meseci nakon postavljanja dijagnoze, lekari su morali da se slože sa onim što sam ja već znala, a to je *da u mom telu nema ni traga od raka!* Sada sam na osnovu sopstvenog iskustva mogla da tvrdim *da se bolest može izlečiti ako smo voljni da promenimo način razmišljanja i delanja!*

Ponekad se ispostavi da je ono što izgleda kao užasna tragedija nešto najbolje što je moglo da nam se dogodi u životu. Mnogo sam naučila iz tog iskustva i sasvim drugačije sam počela da cenim život. Posvetila sam se onome što mi je zaista važno u životu i odlučila sam da konačno napustim Njujork, u kome nema drveća i u kome vladaju nepodnošljivi vremenski uslovi. Neki od mojih klijenata su tvrdili da će „umreti“ ako ih napustim, ali sam ih uverila da ću dolaziti dva puta godišnje da proverim kako napreduju. Tu su i telefoni, naravno.

Zatvorila sam firmu i udobno se smestila u voz za Kaliforniju. Odlučila sam da počnem u Los Angelesu. Iako sam se tamo rodila pre mnogo godina, nikoga nisam poznavala, osim majke i sestre koje su sada živele na periferiji, na sat vožnje od centra grada. Iako nikada nismo bile posebno bliske, niti smo otvoreno mogle da razgovaramo, ipak sam se zabrinula kad sam saznala da je majka slepa već nekoliko godina. Niko se nije potrudio da me o tome obavesti. Sestra nije mogla da se vidi sa mnom, jer je bila suviše „zauzeta“. Odlučila sam da je ostavim na miru i počnem da organizujem svoj novi život.

Knjižica *Iselite svoje telo* otvorila mi je mnogo vrata. Odlazila sam na sve moguće sastanke pokreta Novog doba. Predstavila bih se i, kad god je to bilo zgodno, poklonila bih spomenutu knjižicu. Prvih šest meseci, često sam odlazila na plažu, jer sam znala da neću imati vremena za bezbrižne šetnje kad posao počne da napreduje. Klijenti su počeli da se javljaju. Povremeno su me zvali da održim predavanje i sve je polako

dolazilo na svoje mesto. Los Angeles me je prihvatio. Posle nekoliko godina, mogla sam da se preselim u svoj divni dom.

Moj novi život u Los Angelesu predstavljao je veliki skok u pogledu svesnosti u odnosu na rano detinjstvo. Sve se zaista odvijalo bez problema. Život može neverovatno brzo da se promeni!

Jedne noći me je pozvala sestra. Prvi put u dve godine. Rekla mi je da je naša majka, koja je tada imala devedeset godina i bila skoro potpuno gluva, pala i povredila leđa. Bio je dovoljan samo jedan trenutak da se majka, od jake i nezavisne žene, pretvori u bespomoćno dete koje trpi bolove.

Osim što je povredila leđa, srušila je i zid ćutanja koji je okruživao moju sestru. Konačno smo počele da razgovaramo. Otkrila sam da i sestra ima ozbiljnih problema sa leđima zbog kojih ne može dugo da sedi i zbog kojih teško hoda. Trpela je velike bolove u tišini. Iako je izgledala neuhranjeno, njen suprug nije znao da je bolesna.

Majka je posle mesec dana provedenih u bolnici bila spremna da se vrati kući. Pošto više nije mogla da se stara sama o sebi, došla je da živi sa mnom.

Iako sam znala da sve u životu dođe na svoje mesto, nisam umela da se snađem u novim okolnostima. Zbog toga sam se obratila Bogu: „U redu, staraću se o njoj, ali moraš mi pružiti pomoć i obezbediti novac.“

Obe smo morale da se prilagođavamo. Došla je kod mene u subotu, a ja sam već sledećeg petka morala da oputujem u San Francisco na četiri dana. Nisam mogla da je ostavim samu, ali nisam mogla da odložim putovanje. Rekla sam: „Bože, reši ovaj problem. Moram da pronađem pravu osobu koja će nam pomoći pre nego što odem.“

Sledećeg četvrtka „pojavi se“ ta savršena osoba i uselila se kod nas da bi mojoj majci i meni organizovala život. Još jednom su bila potvrđena moja osnovna uverenja: „Šta god treba da saznam, otkriće mi se, šta god mi je potrebno, doći će do mene u odgovarajućem božanskom poretku.“

Shvatila sam da je, još jednom, došlo vreme da naučim nešto novo. Pružila mi se prilika da počistim priličnu gomilu đubreta iz detinjstva.

Majka nije mogla da me zaštititi kad sam bila mala, ali ja sada hoću i mogu da se staram o njoj. Zahvaljujući majci i sestri upustila sam se u potpuno novu pustolovinu.

Za mene je novi izazov bio da pružim sestri neophodnu pomoć. Saznala sam da je moj očuh počeo na njoj da iskaljuje bes koji ga je razdirao kada sam pre mnogo godina spasla majku. I na nju je došao red da bude zlostavljana. Shvatila sam da je bol, u početku fizički, narastao do neslućenih granica zbog straha i napetosti, kao i njenog uverenja da joj niko ne može pomoći. Nisam želela da izigravam spasioca, ali sam želela da sestri pružim priliku da jednom u životu izabere ono što je najbolje za nju.

Sređivanje njenog stanja počelo je polako i potrajalo je do kraja života. Napredovale smo korak po korak dok sam polako stvarala bezbedno okruženje za vreme zajedničkog pronalaženja raznih oblika lečenja.

S druge strane, moja majka je odlično reagovala. Silno se trudila dok je vežbala četiri puta dnevno, a telo joj je ojačalo i postalo pokretljivije. Kad sam joj nabavila slušni aparat, mnogo više se zainteresovala za život. Uprkos njenim verskim uverenjima, ubedila sam je da operiše kataraktu na jednom oku. Silno se obradovala što ponovo vidi, a i nas dve sa njom, jer smo mogle da posmatramo svet njenim očima. Bilo joj je drago što ponovo može da čita.

Majka i ja smo nalazile vremena da sednemo i razgovaramo onako kako nikada pre nismo mogle. Stvorile smo novi vid razumevanja. Obe smo se oslobađale dok smo zajedno plakale, smejale se i grlile. Naravno, nekad me je dovodila do ludila, što me je samo podsećalo na to da postoji još nešto što moram da raščistim.

Sada je 2007. godina, a meni je osamdeset. Moja majka je spokojno napustila ovu planetu pre izvesnog broja godina. Nedostaje mi i volim je. Zajedno smo zaokružile sve što smo mogle i sada smo obe slobodne.

(Iz knjige Kako da izlečite svoj život, Hej haus, 1984, 2004)

